

อนาคตที่ไม่ค่อยมีอนาคตของการเมืองไทย

The Future that Doesn't Have a Future in Thai Politics

พระครูกิตติญาณวิสิฐ¹ พระครูวิโรจน์กาญจนเขต² พระมหาสมบัติ ธนปญโญ³

PhrakruKittiyawisit, PhrakruWiroj Kanchanakhet, Phramaha Sombat Thanapano

บทคัดย่อ (Abstract)

เมื่อกล่าวถึงการเมืองไม่ว่าจะเป็นการเมืองของประเทศไหนย่อมเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้บริหารต้องคิดหนักพอสมควรเพื่อต้องบริหารในทุกเรื่องโดยเฉพาะผู้นำการเมืองที่เป็นผู้บริหารประเทศและการบริหารประเทศอย่างไรจึงจะทำให้ประเทศไปสู่อนาคตที่สดใส ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ซึ่งเป็นโจทย์ที่ผู้ที่เข้ามาเป็นผู้บริหารประเทศจะต้องบริหารจัดการให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมและความตั้งใจของผู้บริหารนั้นๆ ตามความต้องการของประชาชนที่เลือกเข้ามา ประเทศก็เป็นประเทศหนึ่งที่ประชาชนมีความต้องการเช่นนั้น แต่จากการวิเคราะห์แล้วการบริหารประเทศภายใต้รัฐบาลชุดนี้อนาคตของประเทศไทยที่จะเดินไปสู่ฝั่งฝันทั้งเรื่องเศรษฐกิจ การเมืองแทบจะมองไม่เห็นโดยเฉพาะเรื่องการเมือง

คำสำคัญ (Keyword): อนาคต; การเมืองไทย; การบริหาร

Abstract

When it comes to politics, whether it's the politics of any country, it is a matter that makes executives have to think hard enough to have to manage in all matters, especially political leaders who are the country's executives. and how to manage the country to lead the country towards a bright future People have good quality of life in terms of economy, society and culture. This is a question that those who come to be the country's executives must manage them in accordance with the intentions of the state and the intentions of the executives. according to the needs of the people who have chosen A country is one where people have such needs.

Received: 2021-12-12 Revised: 2022-05-24 Accepted: 2022-06-08

¹ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย Faculty of Education, Mahachulalongkornrajavidyalaya University. Corresponding Author e-mail: selaphum.academic@gmail.com

² วิทยาลัยสงฆ์กาญจนบุรี ศรีไพบูลย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย Kanchanaburi Sripaipoon Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University

³ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย Faculty of Education, Mahachulalongkornrajavidyalaya University

But from the analysis of the country's administration under this government, the future of Thailand that will go to the dreamland in terms of both the economy Politics is almost invisible, especially politics.

Keywords: Future; Thai Politics; Administration

บทนำ (Introduction)

แม้ว่ารัฐบาลจะได้รับการสนับสนุนจากพรรคหลักและพรรคร่วมรัฐบาล จากการเสนอพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ และตัว พ.ร.บ.งบประมาณ และการกู้เงินในรอบที่สอง (พระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อแก้ไขปัญหา เยียวยา และฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคม ที่ได้รับผลกระทบจากการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนาตั้งแต่ พ.ศ.2563) แต่ก็ได้เป็นหลักประกันว่าอนาคตของรัฐบาลและอนาคตของเมืองไทยจะสดใส โดยทั่วไปในโลก เมื่อประเทศต่างๆ เผชิญกับภัยพิบัติโควิด แต่ละประเทศจะเจอกับสถานะ “ทวิวิกฤต” หรือวิกฤตซ้อนกันสองด้าน นั่นก็คือ วิกฤตทางด้านสุขภาวะ และวิกฤตด้านเศรษฐกิจ แต่ในประเทศไทยสิ่งที่เผชิญอยู่กลายเป็นวิกฤตทั้งสามทาง นั่นก็คือ วิกฤตด้านสุขภาวะ วิกฤตด้านเศรษฐกิจ และวิกฤตด้านการเมือง หลายคนอาจจะเชื่อ หรือถูกทำให้เชื่อว่าภัยพิบัติโควิดเป็นปัญหาเรื่องสุขภาวะที่เราโชคไม่ดี เมื่อเราไปติดตามเราจึงเกิดปัญหาทางเศรษฐกิจ และรัฐบาลก็ได้ทำงานเต็มที่แล้ว

หากลองพิจารณาอีกทีจะพบว่าการระบาดของโควิดเข้าสู่ประเทศไทยเกิดจากรูปแบบของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เฉพาะเจาะจงลงไป นั่นคือการเชื่อมโยงไทยกับพื้นที่แหล่งกำเนิดไวรัสในจีนผ่านการท่องเที่ยว อีกทั้งความล่าช้าในการตัดสินใจในการออกมาตรการในการปิดประเทศและจัดการกับโรคระบาดโดยรัฐนั้นส่วนหนึ่งก็มาจากการเชื่อมโยงกับประเด็นของความอยู่รอดทางเศรษฐกิจมาตั้งแต่ต้น ที่หนักกว่านั้น เมื่อการค้นพบการเข้ามาของเชื้อจากต่างประเทศกลายมาเป็นเรื่องของการแพร่ระบาดภายในประเทศ เราจะยิ่งพบว่าปัจจัยทางด้านความไร้ประสิทธิภาพของรัฐต่างหากที่ทำให้การจัดการการแพร่ระบาดประสบปัญหา และการแก้ปัญหาเศรษฐกิจไม่บรรลุผลตั้งแต่ระลอกหนึ่งที่สนามมวย ระลอกสองที่การบริหารจัดการชายแดน แรงงานข้ามชาติ และบ่อนพนัน และระลอกสามคือ การจัดการสถานบันเทิง นี่ยังไม่นับสถานการณ์ปัจจุบันที่เลยมาจนถึงเรื่องของความท้าทายในการบริหารจัดการชุมชน ตลาด และคูค รวมทั้งการบริหารจัดการวัคซีนว่ามีไหม ลงทะเบียนอย่างไร ฉีดเมื่อไหร่ ใครได้ก่อนหลัง ย้ำอีกครั้งว่า ในกรณีของประเทศไทยเราไม่สามารถแยกแยะเรื่องของสุขภาวะ เศรษฐกิจ และการเมือง-การบริหารของประเทศออกจากกันได้เลย หมายถึงอ้างไม่ได้ว่าทุกอย่าง “เริ่มต้น” จากเชื้อไวรัส อย่างลืมนี่ว่าก่อนไวรัสจะเข้ามาในนั้นภาวะเศรษฐกิจเข้าสู่ช่วงของภาวะถดถอยมาพักใหญ่ โดยเฉพาะเรื่องของการท่องเที่ยว และนั่นเป็นสาเหตุส่วนหนึ่ง ที่การตัดสินใจยุติการเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามานั้นทำอย่างล่าช้า ที่จะละลายไม่ได้อีกประการหนึ่งก็คือ สภาพการบริหารจัดการของรัฐไทยที่มีต่อสถานการณ์โควิดได้พิสูจน์แล้วว่ายุ่งเหยิงวุ่นวาย เพราะเชื่อว่าการรวมศูนย์อำนาจที่ไม่ได้เชื่อมโยงกับโครงสร้างเดิมที่มีอยู่นั้นยิ่งสร้างปัญหามากขึ้น

เรื่องนี้ต้องทำความเข้าใจให้ดี เพราะการรวมศูนย์อำนาจในแง่ของการตัดสินใจสั่งการในสภาวะวิกฤตนั้นเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ และในบางเงื่อนไขก็ควรทำ แต่สิ่งที่สำคัญจริงๆ ก็คือ การจะรวมศูนย์อำนาจในการตัดสินใจสั่งการนั้นพึ่งพาคุณสมบัติและคุณลักษณะพิเศษของตัวผู้นำและรัฐบาลเช่นกันถ้ารัฐบาลห่วย ผู้นำห่วย ยิ่งรวมศูนย์อำนาจก็จะยิ่งพัง เพราะคนที่ตัดสินใจนั้นไม่มีคุณภาพและศักยภาพทางการบริหาร กล่าวอีกอย่างก็คือ ไม่ใช่ผู้นำทุกคนจะพาประเทศรอดได้ในการรวมอำนาจ และยังเป็นการรวมอำนาจที่สร้างความยุ่งเหยิงให้การบริหารที่เป็นอยู่ ก็เป็นเรื่องที่ยากขึ้นไปอีก トラบเทาที่คนจำนวนหนึ่งยังไม่เข้าใจว่าเราต้องการผู้นำที่ตัดสินใจได้ และแสดงออกได้ว่าทำไม่ถึงตัดสินใจเช่นนั้น ไม่ใช่ผู้นำที่แค่แสดงให้เห็นว่าเขาสามารถพูดสรุปได้ว่าวันวันหนึ่งเขาได้รับรายงานว่าจะอะไร และทำอะไรลงไปบ้าง นั่นมันหัวหน้าห้องระดับประถมที่ยินตอบคำถามให้ครูประจำชั้น แต่เมื่อตัดสินใจทำอะไรไป ก็พูดได้แค่ว่าทำดีที่สุดแล้ว ชีวิตนี้เสียสละเพื่อชาติ ทั้งที่ในแต่ละวันมีข้อสงสัยอีกมากมายทั้งจากประชาชนและเอกชน และไม่มีคำตอบอะไรให้กับพวกเขา นอกจากคำทวาดและอาการแก้ตัว มีหน้าซ้ำการรวบอำนาจโดยผู้นำที่มีไม่ถึง ระบบที่ยุ่งเหยิงยังเน่าหนักถ้าอยู่กับคนที่เชียร์กันแบบไม่ลืมหูลืมตา เชียร์เพราะกลัวจะเสียอำนาจ เชียร์เพราะกลัวว่าคนอีกฝ่ายจะเข้ามาได้แล้วทำให้ดีกว่า สื่อของรัฐเองที่พยายามเผยแพร่ข้อมูลของรัฐบาลและประชาสัมพันธ์ผลงานของรัฐบาลยังไม่กล้าเท่ากับสื่อที่ ทำทุกวิถีทางที่จะทำลายฝ่ายที่วิพากษ์วิจารณ์และตั้งคำถามกับปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศ

สิ่งที่น่าหนักใจก็คือ ด้วยความยุ่งเหยิงวุ่นวายของทุกเรื่องราวที่ได้กล่าวมานี้ การเมืองในประเทศนี้ที่ใช้ทั้งเสียงของฝ่ายสนับสนุน และโครงสร้างอำนาจของระบอบนี้ก็ยังอยู่ไปได้อีกนานแค่ไหน ถ้าว่ากันโดยหลักการแล้ว ตามอายุสภาผู้แทนฯชุดปัจจุบันนั้น เริ่มเมื่อมีนาคม 2562 ก็จะสิ้นสุดลงประมาณมีนาคม 2566 หรือไม่เกินมิถุนายน 2566 ถ้านับจากการดำรงตำแหน่งของตัวนายกรัฐมนตรี ก็หมายความว่าเหลืออีกไม่ถึงสองปีที่รัฐบาลชุดนี้จะอยู่ในอำนาจ ซึ่งต่างจากการทำความเข้าใจว่าระบอบนี้จะยังอยู่ในอำนาจอีกนานไหม เพราะนั่นต้องไปนับเรื่องของคงอยู่ของส.ว.ชุดนี้ที่ยังสามารถเลือกนายฯที่ไม่ต้องมาจากการเลือกตั้งโดยตรงได้ และโครงสร้างรัฐธรรมนูญที่ยังคงโครงสร้างอำนาจทางการเมืองแบบที่เป็นอยู่ ไม่นับปฏิบัติการทางการเมืองในการปิดปากและสกัดกั้น ปัดเป่า แรงต้านในทุกด้านออกไปได้ทั้งจากองค์กรทางรัฐธรรมนูญที่นับวันจะสร้างความเคลือบแคลงสงสัยให้กับผู้คนมากขึ้นเรื่อยๆ และจากสื่อองเชียร์ที่ทำอะไรก็ไม่ผิด

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ดูจะต่างจากการพยายามจุดกระแสการยุบสภา ที่มีการพูดกัน ผู้เขียนเชื่อว่าระบอบนี้เขาเชื่อว่าเขาลากยาวได้และถ้าจะยุบสภานั้นก็จะทำต่อเมื่อการแก้รัฐธรรมนูญเข้าทางของพวกเขา นั่นก็คือการทำให้พวกเขายังมีอำนาจมากขึ้น กระแสข่าวในช่วงที่ผ่านมาจึงเป็นเรื่องของข่าวยุบสภา แต่เป็นข่าวที่ควบคู่ไปกับเรื่องของการผลักดันให้การแก้รัฐธรรมนูญของฝ่ายรัฐบาลซึ่งวนเวียนอยู่กับเรื่องของการแก้ระบบเลือกตั้งจากบัตรใบเดียวซึ่งอ้างกันด้วยสารพัดความเห็นว่ามีไว้เพื่อจัดการกับพรรคประชาชนนิยม และระบบการเลือกตั้งที่ไม่เป็นธรรม เพราะมีเสียงที่ไม่ถูกนับมากมาย แต่มาถึงบทจะกลับไปใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเดิมที่พรรคใหญ่ได้เปรียบอีกครั้ง ก็ไม่มีการอธิบายอะไรทั้งนั้นว่าไ้อเหตุผลที่เคยให้ในการล้มระบบการเลือกตั้งแบบเดิมมันคืออะไร

หรือว่านอกเหนือจากการสร้างระบบที่จำกัดศัตรูทางการเมืองที่จัดการไม่ได้ผ่านระบบเลือกตั้งมาตั้งแต่รัฐธรรมนูญ 2540 วันนี้ระบบฝ่ายบริหารเข้มแข็งและมีพรรคการเมืองที่ไม่ต้องพึ่งเสียงข้างนอกและเกมสภานั้นเป็นเรื่องที่ควรนำกลับมาใช้เพราะระบบล็อกสามชั้นนั้นมีอยู่แล้ว

หนึ่งคือ วุฒิสภาที่มาจาก การแต่งตั้งที่เลือกนายกฯ ได้

สองคือ ระบบเลือกตั้งที่พรรคประชาชนนิยมจะกลับมาได้ トラบไตที่ครองอำนาจรัฐและงบประมาณ ไม่นับว่าสมาชิกจำนวนไม่น้อยก็มาจากพรรคเก่าที่อยู่คนละฟากนั้นแหละครับ

สามคือ องค์กรอิสระที่เลือกมากับมือ

หากลองพิจารณาให้ดี เรื่องที่ดูเหมือนจะง่ายๆ แบบนี้อาจไม่ถนัดนัก เพราะว่าพรรคการเมืองบางพรรคอย่างภูมิใจไทย ซึ่งร่วมรัฐบาลอยู่ และได้เปรียบจากระบบบัตรใบเดียว เพราะเป็นพรรคที่ได้คะแนนสม่ำเสมอในเขตต่างๆ ในระดับที่สาม ก็อาจไม่ได้คะแนนเท่าเดิม หมายความว่าระบบใบเดียวทำให้การต่อสู้ในการเลือกตั้งระดับเขตเข้มข้น แต่การเลือกตั้งแบบบัตรสองใบทำให้ความนิยมของพรรคจากส่วนกลางได้รับความนิยมมากกว่า ฝ่ายรัฐบาลเองอาจจะเชื่อว่าการเปลี่ยนมาเล่นเกมความนิยมในระดับชาติ แม้ พล.อ.ประยุทธ์ จะไม่ได้รับความนิยมถล่มทลาย แต่เมื่อมีหลายพรรคเข้า คะแนนจะถูกแบ่งกันเอง ทั้งฝ่ายค้านซึ่งสามพรรคหลักคือ เพื่อไทย ก้าวไกล และเสรีรวมไทย ก็มีความโดดเด่นในตัวเอง จึงอาจจะแย่งคะแนนกัน ขณะที่ฝ่ายพลังประชารัฐและตัว พล.อ.ประยุทธ์ เองอาจไม่ต้องไปแย่งกับใคร และทำให้ตัว พล.อ.ประยุทธ์ สามารถเข้ามามีบทบาทในการหาเสียงได้ชัดเจนในฐานะเป็นตัวเลือกของพรรคพลังประชารัฐในภาพรวม ตัวแปรสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือเรื่องของขบวนการนักศึกษาและคนรุ่นใหม่ ซึ่งสถานการณ์โควิดยังทำให้การรวมตัวนอกอินเทอร์เน็ตยังไม่ถนัดนัก กอปรกับช่วงนี้ก็ยังมีปิดเทอมอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย และแกนนำเก่าก็ยังติดพันเรื่องของคดีความอยู่มาก แต่ที่สำคัญกว่านั้นก็คือแนวทางการเคลื่อนไหวในช่วงนี้ยังไม่ชัดเจนว่าจะจัดลำดับความสำคัญระหว่างเป้าหมายการต่อสู้ไคร่ลัมกับการแสวงหาพันธมิตรเพิ่มเติมในการต่อสู้ได้มากน้อยแค่ไหน ไม่เช่นนั้นการต่อสู้จะมีลักษณะเผชิญหน้าและขยับเขยื้อนตัวไปจากสถานะเผชิญหน้าไม่ได้

กล่าวโดยสรุปคือ ตอนนี้องค์การทุกอย่างทางการเมืองมีลักษณะของการติดล็อก-ติดหล่ม หาทางออกไม่ได้ การแก้ปัญหาเศรษฐกิจไม่ถูกคดดันอย่างจริงจัง トラบไตที่รายใหญ่ไม่ส่งเสียงและยังไหว และยังมีข้างรัฐบาล หรือยังสมประโยชน์กันอยู่ รัฐบาลใช้การพูดความจริงครั้งเดียวและฝ่ายสนับสนุนรัฐบาลโจมตีฝ่ายตรงข้ามเพื่อกลบกระแสวิพากษ์วิจารณ์ การปรับเปลี่ยนนโยบายเป็นการล้มลูกคลุกโคลน (ไม่ใช่แค่ลานคือล่าช้า แต่เลอะเทอะและมั่ว) ไปเรื่อยๆ ผู้รับผิดชอบพูดไม่ตรงกันสักฝ่าย ขณะที่โครงสร้างทางกฎหมายและการเมืองเปลี่ยนแปลงได้ยาก แคมป์ไม่มีสัญญาณจากฝ่ายความมั่นคงว่าเสียประโยชน์อะไรจากสถานะที่เป็นอยู่ ที่เหลือตอนนี้คงเหลือแต่อุบัติเหตุทางการเมือง หรือความเปลี่ยงปล้ำทางการเมืองอย่างฉับพลันทันทีที่อธิบายเช่นนั้นไม่ได้หมายความว่ามันเป็นเรื่องของดวงแต่ต้องการจะอธิบายว่า จากสถานะที่ติดตัวและติดล็อกติดหล่มนี้ เมื่อมีความเปลี่ยงปล้ำทางการเมือง หรือโอกาสทางการเมืองที่เกิดขึ้นแม้แต่นิดหน่อย การปะทะกันในทุกมิติจะรุนแรงมาก เพราะรากฐานของสังคมมันร้าวลึกและอ่อนแอเต็มทน

ปรากฏการณ์ทางการเมือง ณ เวลานี้ มิได้เป็นการเคลื่อนไหวในระบอบประชาธิปไตยอย่างที่ต้องการให้ประชาชนเห็น แต่เป็นการเคลื่อนไหวแบบ คณาธิปไตย การเคลื่อนไหวทางการเมืองแบบ “คณาธิปไตย” ที่ซ่อนรูปอยู่ในคราบประชาธิปไตย ที่ทั้งสองฟากการเมืองต่างต้องการอำนาจผลประโยชน์ หรือการบรรลุวัตถุประสงค์ทางการเมืองของกลุ่มตนเป็นหลัก แต่ทำประหนึ่งว่ากลุ่มของตนเองเป็นตัวแทนของประชาชนส่วนใหญ่ อย่างถูกต้องแท้จริง จึงทำให้การเจรจาอ้อมอ้อมแทบไม่มีความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ การปฏิรูปหากเกิดขึ้น ก็จะเป็นแต่โดยผิวเผิน เป็นเพียงรูปแบบ กระบวนการ และก่อให้เกิดการถือครองอำนาจอย่างเหนียวแน่นเพื่อตีกันชั่วคราวซ้ำ ซึ่งทำให้การชุมนุมประท้วงเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันและในอนาคตจะเป็นความสูญเปล่า และทำให้ประเทศไทยอยู่ในวังวนของการประท้วง ปฏิวัติรัฐประหาร คอรัปชั่นผูกขาดอำนาจเพื่อกันฝ่ายตรงข้าม เช่นนี้เรื่อยไป

การปฏิรูปที่แท้จริงจะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยการปฏิรูปจากภายในตนเองของทุกภาคส่วนที่สำคัญของสังคม ซึ่งต้องหันกลับมาพิจารณา และปฏิบัติอย่างเคร่งครัดครบถ้วนในบทบาท หน้าที่ คุณธรรม จริยธรรมที่จำเป็นต่อฐานะของตน ทั้งฝ่ายผู้ชุมนุม รัฐบาล กระทรวงศึกษาธิการ และสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการปกครองทุกระดับทุกภาคส่วน เพื่อสร้างคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติ และสื่อสารให้ประชาชนรับรู้เรียนรู้อย่างทั่วถึง ดังนี้แม้แต่แนวคิด “ถอยคนละก้าว” ซึ่งแม้จะถอยห่างจากความเป็นรัฐเผด็จการ แต่ก็เป็นแนวคิดแบบคณาธิปไตย เพราะเน้นเพียง 2 กลุ่มข้างการเมืองเท่านั้น ยังมีต้องกล่าวถึงการเข้าจัดการกับกลุ่มผู้ชุมนุมด้วยกฎหมายทุกมาตรา แทนที่จะจัดการด้วยเสียงประชาชนทุกเสียง ที่เห็นพ้องกับการมุ่งมั่นทำงานอย่างเต็มกำลังความสามารถเพื่อประเทศชาติและประชาชนทุกคนของรัฐบาลแนวทางที่เป็นประชาธิปไตยแท้จริงคือ การก้าวไปข้างหน้าโดยที่ทุกฝ่ายคำนึงถึงปัญหาและประโยชน์ของประชาชนส่วนใหญ่เป็นหลัก ซึ่งเชื่อมโยงถึงประเด็นชี้ขาดชัยชนะทางการเมืองของทุกฝ่ายไม่ว่าในกรณีใด คือการครองใจประชาชนส่วนใหญ่ได้ ดังนั้นผู้เขียนจึงขอแนะนำให้ รัฐบาลมีชั่วโมงประชาสัมพันธ์ถึงแผนงาน การประมวลและประเมินผลงานทุกอาทิตย์ และอย่างเต็มรูปแบบ(ทุกกระทรวง)ทุกเดือนผ่านสื่อมวลชนทุกแขนง และกลุ่มผู้ชุมนุมควรแบ่งเวลาและวาระในการชุมนุม โดยเชิญประชาชนทุกภาคส่วนที่มีปัญหาสำคัญและเร่งด่วน หมุนเวียนกันมานำเสนอปัญหา และแนวทางแก้ไขในที่ชุมนุม รวมถึงแจ้งเบาะแสการทุจริตของทุกภาคส่วน ทั้งข้อบกพร่องของรัฐบาล และระบบราชการ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะของกลุ่มที่เป็นรูปธรรมชัดเจนออกสื่อทุกแขนง

ทั้งนี้เพราะความชอบธรรมอันเอื้อประโยชน์แก่ประชาชนส่วนรวม มิได้บังเกิดขึ้นเพราะเพียงแต่การเอื้ออ้าง ระบุความไม่ชอบธรรมของฝ่ายตรงข้าม แต่ด้วยการกระทำอันเป็นแบบอย่างประหนึ่งเป็นผู้รับเรื่องร้องทุกข์ และแก้ไขดูแลสุขทุกข์ของประชาชน ซึ่งจะทำให้สามารถครองพื้นที่ในใจของประชาชนส่วนใหญ่ได้มากกว่า การปลุกฝังความเกลียดชังฝ่ายรัฐบาล การถอยหลัง

คนละก้าว หรือ การใช้กำลังและกฎหมายเข้าจัดการกลุ่มผู้ชุมนุม ซึ่งรังแต่จะลดความชอบธรรมทางการเมืองในระบบประชาธิปไตยของทุกฝ่าย

การเผยแพร่ข่าวสารของรัฐบาลและของกลุ่มผู้ชุมนุมทั้งในด้านบวกและลบของทั้งสองฝ่ายในครั้งนี้ จะเป็นการยกระดับการให้ความสำคัญและความเข้าใจทางการเมืองของประชาชนทั้งประเทศ เพื่อให้ชาวไทยได้สรุปตัดสินผ่านการทำประชามติ ที่ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมดูแลตรวจตราเพื่อหาทางออกสำหรับวิกฤติทางการเมืองการปกครองในขณะนี้ เช่น การให้ลงมติ โดยเลือกข้อเสนอเพียง 1 ข้อ จาก 5 ข้อ หรือ ไม่ออกความเห็น เช่นดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. ให้เร่งแก้ไขรัฐธรรมนูญรายมาตราที่เกี่ยวกับ สว. แล้วให้ ยุบสภา ลาออก ทันที
2. ให้เร่งแก้ไขรัฐธรรมนูญรายมาตรา ที่เกี่ยวกับ สว. แล้วให้นายกฯลาออกทันที ไม่ต้องยุบสภา

สภา

3. ให้รัฐบาลทำงานเต็มกำลังความสามารถจนจบวิกฤติ ระหว่างนี้ก็แก้ไขรัฐธรรมนูญรายมาตราที่เกี่ยวกับ สว. แล้วให้นายกฯ ลาออก

4. ให้รัฐบาลทำงานจนครบ 4 ปี ระหว่างนี้ให้แก้ไขรัฐธรรมนูญทั้งฉบับแล้ว เลือกตั้งตามปกติ

5. ให้รัฐบาลทำงานจนครบ 4 ปีแล้ว เลือกตั้งโดยไม่ต้องแก้ไขรัฐธรรมนูญ (และข้อสุดท้าย ไม่ออกความเห็น)

มิเช่นนั้นประเทศไทยก็จะเป็นเสมือน “บ้านป่าเมืองเถื่อนที่ไม่มีชื่อไม่มีแปะ” คือเมื่อกลุ่มใดไม่พอใจก็ออกมาประท้วงโดยมิได้คำนึงถึงผลประโยชน์และผลกระทบ และความประสงค์ของประชาชนส่วนใหญ่ ซึ่งมีใ้การเคลื่อนไหวทางการเมืองในระบบประชาธิปไตย แต่เป็นคณาธิปไตยที่เอาแต่ประโยชน์ หรือความชอบขังของกลุ่มตนเองเป็นหลัก) และเมื่อพิจารณาดีแล้วลงมติแล้ว (หรือเลือกตั้ง)แล้ว ประชาชนทุกฝ่ายต้องยอมรับ(ผลของ)ความเห็นต่างของประชาชนส่วนใหญ่ (แต่ในกรณีทั่วไปเช่น การเลือกตั้งทุก 4 ปี ให้ประชาชนได้เรียนรู้ที่จะพิจารณาถึงคุณภาพ และปริมาณการทำงานของรัฐบาลตลอด 4 ปี เป็นสำคัญ โดยหากเกิดความบกพร่องผิดพลาดก็ต้อง “อดทน” รับผิดชอบต่อการตัดสินใจเลือกของตนเอง รอให้มีการเลือกตั้งใหม่ อันเป็นอุดมการณ์ประชาธิปไตยที่ถูกกละเลย) และควรให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่ทำให้อำนาจทั้ง 3 ได้แก่ นิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการมีความเป็นอิสระในตัวเองเพื่อให้เกิดการคานอำนาจตรวจสอบกัน อันก่อให้เกิดความยุติธรรมทางการเมืองขึ้น เช่น การยกเลิกบทเฉพาะกาล ที่ให้ สว. ที่มาจากการแต่งตั้งมีจำนวนมาก และมีบทบาทในการเลือกนายกรัฐมนตรี เป็นเวลา 5 ปี เป็นต้น

ต้นเหตุของวิกฤติการเมืองขณะนี้คือ การขาดสำนึกในหน้าที่และขาดคุณธรรมจริยธรรม กำกับตนเองของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ทางการเมืองขณะนี้ กระทั่งวงศีกษาธิการ และสถาบันสงฆ์ควรจะตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ในการปลุกฝังศีลธรรมและสำนึกในหน้าที่ของประชาชนทุกคนให้หนักแน่น เพื่อเป็นรากฐานที่มั่นคงของการเมืองและสังคมไทยในอนาคตชั่วลูกชั่วหลาน อาจกล่าวได้ว่าการปฏิรูป หรือการจัดระเบียบปกครองประเทศ ที่แท้จริงนั้น จำเป็นต้องอาศัยเวลาในการปลุกฝัง คุณธรรมทางศาสนาและอุดมการณ์

ประชาธิปไตย แก่ชนชั้นปกครองทุกระดับ รวมถึงประชาชนและเยาวชนที่จะต้องเป็นเสาหลักแก่สถาบันครอบครัว อันเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของสังคมในอนาคตด้วยการสร้างความเข้าใจ และซาบซึ้ง ด้วยการแสดงตัวอย่างเรื่องราว และการทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี หากชาติไทยมีโครงสร้างพื้นฐานทางการเมืองและสังคมที่มั่นคงดีงาม โอกาสที่จะเกิดวิกฤตการณ์เช่นนี้ก็จะมีน้อยลงหรือไม่มีเลยก็เป็นได้

ดังนั้น นอกจากคณะรัฐบาลและกลุ่มผู้ชุมนุม สถาบันที่เกี่ยวข้องกับการปกครองทุกระดับควรสื่อสารประชาสัมพันธ์กับประชาชนอย่างเหมาะสม เช่น สถาบันสงฆ์(ในทุกระดับ) ควรสื่อสารผ่านสื่อกระแสหลัก และสื่อตามยุคสมัยทุกช่องทาง ถึงหลักธรรมทางศาสนาพุทธที่เน้นความสุขสงบ ความไม่เบียดเบียนกัน อีกทั้งมีความรักเมตตาให้อภัยต่อกัน เป็นต้น อันเป็นการแสดงออกถึงความห่วงใยประชาชนทุกคน และรับผิดชอบต่อสังคมทุกภาคส่วน เป็นการทำให้ปรากฏซึ่งคุณค่าและเกียรติคุณแก่ความเคารพศรัทธาของประชาสังคมทุกภาคส่วน และสร้างความเป็นปึกแผ่นมั่นคงแก่ประเทศไทย ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ประมาณ 95% เป็นพุทธศาสนิกชนโดยไม่ลดตัวลงไปเกลือกกลั้วกับการเมือง เช่น การเข้าพวกเลือกฝั่งการเมืองอันเป็นเสมือนสนับสนุนการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายสร้างความแตกแยกให้แก่ประเทศชาติ วิกฤตการณ์ทางการเมืองในขณะนี้เกิดขึ้นเพราะ ประเทศไทยขาดโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและการเมืองที่มั่นคงโปร่งใส คือ ความมีคุณธรรม มีจิตสำนึกในหน้าที่ และมีอุดมการณ์ประชาธิปไตยที่แท้จริง ของชนชั้นปกครองและกลุ่มประชาชน ซึ่งแม้ว่าจะมีปัญหาหญาปากคอก แต่เมื่อทุกฝ่ายละเลย ไม่รับผิดชอบแก้ไขอย่างจริงจังจึงทำให้โครงสร้างทางการเมืองการปกครองไทยสั่นคลอนอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาตลอดระยะเวลาเกือบ100ปี ซึ่งจะแก้ไขได้ก็ด้วยการให้ประชาชนได้รับรู้เรียนรู้ตระหนักถึงความสำคัญของหลักคุณธรรม หน้าที่และอุดมการณ์ กลไกและกฎกติกาของระบอบประชาธิปไตย ผ่านระบบการศึกษา และสื่อรอบตัวอย่างสม่ำเสมอ เพื่อผลักดัน(และวางรากฐาน)ให้ ชนชั้นปกครองและกลุ่มผู้ชุมนุมต้องตระหนักในอุดมการณ์หน้าที่ของตน และไม่ละเลยการใช้กติกากฎและกลไกประชาธิปไตย เช่น การลงประชามติ(และการเลือกตั้ง)อย่างโปร่งใส อันเป็นไปเพื่อประโยชน์ของประชาชนอย่างแท้จริง และ เพื่อให้ชาติไทยก้าวหน้าไปได้อย่างมั่นคงบนเวทีโลกได้ แม้ต้องเผชิญกับภัยคุกคาม และความเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงหลากหลายรอบด้านในอนาคต